

bliver klar over, at her er et Forhold, man ikke uden videre kan overføre paa Alderdomsunderstøttelsesloven. I øvrigt gør jeg opmærksom paa, at her ikke er fastsat Regler for, hvorledes man faar Ulykkestilfælde i Søfart oplyst. Jeg tror ikke, at man uden videre kan henvise til de Oplysninger, som kunne skaffes til Veje gennem Alderdomsunderstøttelseslovens Bestemmelser, thi ifølge dem kan man henvende sig til Amtet eller Politiet om at foretage en Undersøgelse. Men hvorledes skal man gøre det her? Med Hensyn til Søfolk, der færdes paa lange Rejser, er det nødvendigt, at man faar alle Undersøgelser foretagne straks. Tidligere, naar vi have haft saadanne Lovforslag til Behandling her, har man ogsaa haft lange Bestemmelser indførte i Lovforslaget om, hvorledes Ulykkestilfælde til Søs skulde oplyses. Baade i Forslaget 1890—91 og i senere Lovforslag har man haft lange Paragraffer derom, men i dette Forslag kommer man nemt over Undersøgelsen. Det skal jeg nu imidlertid ikke dvæle videre ved. Dersom Forslaget forelaa som selvstændigt Forslag, var der jo baade Lejlighed til at overveje dette, og saa kunde man gøre det uden Hensyn til det Forslag, som her ligger for. Hvis det f. Eks. var indbragt i Tinget som et Tillægslovforslag til Alderdomsforsørgelsesloven, saa kunde der være god Grund til at tage disse Bestemmelser op til Drøftelse baade ved 1ste Behandling og i et Udvalg, men som Sagen i det hele foreligger, ser jeg ikke, at der er videre Grund til særlig at dvæle ved de mere eller mindre heldige Bestemmelser, som findes i dette Ændringsforslag. — Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 3 maa jeg i høj Grad give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at dette Ændringsforslags Vedtagelse vilde medføre, at en stor Del af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, ville blive ganske virkningsløse. Jeg behøver foruden de Bemærkninger, der faldt fra den højtærede Minister, blot at gøre opmærksom paa, at en Ting som f. Eks. Brøndsætning vil gaa ganske ud, naar man vedtager Bestemmelsen om de 3,000 Kr., thi der er saa godt som ingen Brønd, der koster 3,000 Kr. at sætte. Og saaledes vil en stor Del af Lovforslaget blive ganske virkningsløst, naar man vedtager et saadant Ændringsforslag, som her foreligger. Jeg kan ikke anbefale Tinget at vedtage disse Forslag. Vi have forhandlet denne Sag mange Gange, behandlet den i Udvalg og her i Salen, og det er efterhaanden blevet os alle klart — ogsaa for

Ændringsforslagsstillerne maa det være klart — at de ikke lade sig gennemføre ved denne Lejlighed. Det maa ogsaa være blevet dem klart, at det Princip, hvorpaa Lovforslaget er bygget, nemlig Ansvarlighedsprincippet, hænger slet ikke sammen med Forslag om en Understøttelseslovgivning. Lad os nu ganske rolig vedtage det foreliggende Forslag, som vil gavne adskillige Arbejdere, derom ere vi alle enige. Gøre vi det, saa tror jeg, at Vejen i Virkeligheden var banet for en Understøttelseslov over for andre Arbejdere. Saa længe man derimod ikke faar dette Lovforslag vedtaget, staa vi fremdeles lige over for stor Vanskelighed ved at kunne gennemføre et videregaende Lovforslag. Vi fra vor Side have al Interesse, ikke alene i at faa det foreliggende Lovforslag gennemført, men ogsaa i at optage et videre Arbejde til Gavn for de svage i Samfundet, som komme til Skade, og dette Arbejde er vi selvfølgelig villige til at tage op til enhver Tid og rede til at arbejde paa den mest fuldkomne Løsning af.

Bramsen: Jeg skal søge af fatte mig i Korthed, da jeg mener, at vi maa blive færdige med denne Sag snarest muligt; der er snarere talt for meget end for lidt. Jeg kan dog ikke undlade i Anledning af de Udtalelser, der ved 1ste og 2den Behandling af dette Lovforslag ere faldne angaaende det saakaldte Forslag, som er stillet af Udvalget i Henseende til offentlig Understøttelse, at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at der ingen Sinde fra Udvalgets Side er stillet noget Forslag til Tinget om en Understøttelseslov. Det Udkast til en særlig Understøttelseslov, som findes aftrykt i Betænkningen af 18de April 1896 som Bilag til Betænkningen, er netop ikke stillet af Udvalgets Medlemmer, men det var en Henstilling til Overvejelse, gjort til Tingets Medlemmer og til Regeringen, om hvilken der aldeles ikke af Udvalget blev forhandlet. Tanken fremsattes derhos kun af det første Udvalg, som dette Ting nedsatte om dette Lovforslag, hvorimod det andet Udvalg Aaret efter, da man havde forhandlet med Indenrigsministeren, aldeles ikke genoptog denne Sag, men tværtimod udtalte sig i den modsatte Retning. Man fraraadede bestemt at foregribe en videregaende Ulykkesforsikring ved en Understøttelseslov. Og da det andet Udvalg her i Folketinget blev sammensat paa en væsentlig anden Maade end det første Udvalg, var der ogsaa derigenem fremkommet en Forskel i Opfattelsen